

ΓΙΑΤΙ;
της Μαρίας Ποταμίτη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Α)ΓΥΝΑΙΚΑ: φοράει τζιν και μία μπλούζα

Β)ΣΤΑΓΟΝΑ 1: σταγόνα από την κανάτα φοράει μία γαλάζια φόρμα με ένα κοντομάνικο γαλάζιο μπλουζάκι

Γ)ΣΤΑΓΟΝΑ 2: σταγόνα από την βροχή, φοράει μία γαλάζια φόρμα με ένα κοντομάνικο γκριζο μπλουζάκι

Δ)Δύο άνθρωποι ντυμένοι με μία άσπρη φόρμα και ένα άσπρο κοντομάνικο μπλουζάκι, μαζί με ένα λευκό σεντόνι

Ανοιξιάτικη, βροχερή μέρα. Στην κουζίνα, υπάρχει ένα τραπέζι, ένα ράφι με ποτήρια, ένα ψυγείο, ένας νεροχύτης και πάνω από τον νεροχύτη ένα περβάζι παραθύρου και το παράθυρο γεμάτο με σταγόνες από την βροχή.

ΓΥΝΑΙΚΑ:

Παίρνει ένα ποτήρι από το ράφι, ανοίγει το ψυγείο βγάζει την κανάτα με το νερό και γεμίζει το ποτήρι μέχρι πάνω. Πίνει νερό περπατώντας μέχρι το περβάζι και αφήνει εκεί το ποτήρι. Φεύγει.

Το ποτήρι έχει ξεχειλίσει και σταγόνες νερού τρέχουν γύρω από το ποτήρι. Μία σταγόνα πέφτει από το ποτήρι και καταλήγει στο περβάζι του παραθύρου. Το παράθυρο είναι γεμάτο με σταγόνες από τη βροχή και μία σταγόνα από έξω έχει πέσει στο περβάζι του παραθύρου. Οι δύο σταγόνες αντικρύζουν η μια την άλλη.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Γεια σου.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Γεια σου και εσένα. (λέει με ένα ερωτηματικό ύφος)

ΠΑΥΣΗ

(Η μία σταγόνα κοιτάζει την άλλη και μετά από λίγη ώρα η σταγόνα της κανάτας κοιτάζει με ένα μικρό χαμόγελο την σταγόνα της βροχής)

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Θες να μιλήσουμε;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Όχι!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ: (με ξαφνιασμένο ύφος)

Γιατί;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Τι εννοείς γιατί; Δεν σε ξέρω, δεν με ξέρεις και επίσης δεν συμπαθώ πολύ εσάς.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

ΕΜΑΣ;; Τι εννοείς εμάς; Και ένας λόγος παραπάνω να μιλήσουμε, αφού δεν γνωρίζουμε η μία την άλλη..... Δεν καταλαβαίνω γιατί είσαι τόσο αρνητική!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Δεν σε ξέρω και θέλω να παραμείνει έτσι, οπότε μέχρι να με πάρει ο άνεμος ή μέχρι να εξατμιστώ από τον ήλιο. ΜΗ ΜΟΥ ΜΙΛΑΣ!!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Καλά ντε!! Αφού δεν θέλεις. Πάντως να ξέρεις το να είσαι τόσο κάθετος και κλειστός στον εαυτό σου δεν σου κάνει καλό στην ψυχολογία και μάλιστα δεν καλλιεργείται το πνεύμα σου!..... Και αν θες να ξέρεις δεν τα λέω εγώ αυτά, αλλά ειδικοί!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Τι λες καλέ! Και εσύ πού τα έχεις ακούσει αυτά, δηλαδή; Και εσύ ό,τι ακούς το πιστεύεις; Πολύ καλή κριτική σκέψη έχεις!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ: (με ένα προσβεβλημένο ύφος)

Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς; Σκέφτομαι μόνη μου!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ: (Με ειρωνικό ύφος)

Όντως η σοφία φαίνεται στο πρόσωπό σου! Πολύ μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου! Φαίνεται πόσο ξύπνια είσαι !

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Ξύπνια!; Μα ναι φυσικά και είμαι ξύπνια! Αλλά είμαι και πάρα πολύ έξυπνη!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Πράγματι αν ήσουν τόσο έξυπνη όσο εσύ νομίζεις πως είσαι δεν θα χρειαζόταν να κάνουμε αυτή τη συζήτηση.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Προσωπικά!!! Μακάρι να μην την είχαμε κάνει ποτέ αυτή τη συζήτηση.....

ΠΑΥΣΗ

(Η σταγόνα της βροχής αρχίζει και τραγουδάει ένα νανούρισμα, σιγανά, αλλά τόσο δυνατά έτσι ώστε να μπορεί να το ακούσει η σταγόνα της κανάτας και όταν αρχίζουν τα λόγια γυρνάει και κοιτάζει το κοινό)

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

(σιγανά και με μια απαλή μελωδία αρχίζει να τραγουδάει

Στίχοι: Δημήτρης Αποστολάκης

Μουσική: Μιχάλης Σταυράκης

Τραγούδι: Χαϊνήδες(Μιχάλης Σταυρακάκης)

Κοιμάται ο ήλιος στα βουνά κι η πέρδικα στα δάση

Κι εσύ πανσέ και γιασεμί κλείσε τα μάτια μια στιγμή

Ο ύπνος να σε πιάσει

Μετάξι από τη Βενετία και μάλαμα απ' την Προύσα

Τα όνειρα σου να ντυθούν σαν τα δικά μου μη χαθούν

Που τόσο αγαπούσα.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Συγγνώμη που σε διακόπτω, αλλά...τι.....τι είναι αυτό που τραγουδάς;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ: (με ένα μικρό και όχι έντονο χαμόγελο)

Είναι, είναι ένα .....νανούρισμα, τουλάχιστον αυτό νομίζω, που είχε τύχει να ακούσω, όσο έπεφτα, ήταν, ήταν τόσο όμορφο και ζεστό, που ένιωσα τόσο οικεία με αυτόν που το τραγουδούσε τόσο..... Περίμενε! εσένα γιατί σου μιλάω είπαμε; εσύ είσαι μία σταγόνα που γκρινιάζει συνέχεια και τα έχει όλα.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Όχι σε παρακαλώ συνέχισε να τραγουδάς, μη σταματάς. Και όχι ,δεν τα έχω όλα, δεν τα έχω. Μην σταματάς ήταν τόσο όμορφο....

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Κοίτα να δεις!! Πράγματι υπάρχει μία σταγόνα ανάμεσα σε εσάς, τις σταγόνες της κανάτας, που τα έχετε όλα, η οποία φαίνεται αξιολύπητη. Παράδοξο.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Παράδοξο; Ναι όντως είναι παράδοξο, αλλά τα πάντα είναι παράδοξα, όταν δεν τα έχεις συνηθίσει, σωστά; Επίσης δεν ξέρεις πώς ζω!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Ούτε εσύ ξέρεις πώς ζω. Δεν ξέρεις πώς είναι να πέφτεις, να κουράζεσαι και να μη μιλάς σε κανένα. Να δουλεύεις μέρα και νύχτα, συνέχεια και γιατί; για το τίποτα! Και μετά να σου φέρονται ακόμα πιο περίεργα από τους άλλους!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Δεν ξέρω όντως πώς είναι να πέφτεις, αλλά ξέρω πώς είναι να μη μιλάς σε κανένα. Να είσαι η μαύρη σταγόνα. Η περίεργη, να είσαι πάντα έξω από την κανάτα, έξω από το ποτήρι.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Γιατί; Γιατί είσαι πάντα έξω από την κανάτα;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ: **(παίρνει μία βαθιά ανάσα)**

Δεν εννοώ έξω από την κανάτα. Μέσα στην κανάτα είμαι, αλλά ταυτόχρονα και έξω. Δεν ξέρω αν καταλαβαίνεις τι εννοώ.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Νομίζω....

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Περίμενε! Τι εννοούσες όταν είπες πως πέφτεις. Γιατί πέφτεις; Γιατί κουράζεσαι τόσο πολύ και δουλεύεις; Είσαι πολύ μικρή!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Δεν γίνεται αλλιώς! Δεν πρέπει να σταματήσω. Δεν επιτρέπεται να σταματήσω.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Δεν επιτρέπεται;! Είσαι σταγόνα βροχής! Μπορείς να πας όπου θες, να κάνεις ό,τι θες. Είσαι ελεύθερη!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Είμαι όμως; Γιατί εγώ δεν το νομίζω. Και να ήθελα, δεν θα είχα κάπου να πάω, και να είχα κάπου να πάω, δεν θα με ήθελαν.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Ώρες, ώρες δεν μπορώ να σε καταλάβω. Εγώ αν μπορούσα θα είχα τρέξει μακριά εδώ και πολύ καιρό.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Γιατί λες συνέχεια ότι δεν έχεις με ποιον να μιλήσεις, ή ότι θες να φύγεις; Με ένα σωρό άλλες σταγόνες είσαι, και δεν κουράζεσαι καν, έχεις ό,τι θες.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Όχι την ίδια συζήτηση ξανά και ξανά. Με ποιον, με ποιον να μιλήσω και ποιος θα με ακούσει; Κανέναν δεν θα βρεθεί να με ακούσει, γιατί είμαι τόσο μικρή που στα αλήθεια για κανέναν δεν είναι σημαντικά τα προβλήματα μου...

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Προσωπικά, ό,τι λες αυτή τη στιγμή είναι όντως ασήμαντα, γιατί στα αλήθεια πόσο αδύναμη είσαι για να μην μπορείς να τα αντέξεις! Έχεις τα πάντα!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

ΑΚΡΙΒΩΣ! Έχω τα πάντα, αυτό είναι το πρόβλημα! **(συνεχίζει κλαίγοντας και υψώνοντας τον τόνο της φωνής της)** Αυτά τα πάντα, αυτά τα πάντα είναι το πρόβλημα! Είναι ένα τοίχος, μία ομίχλη που καλύπτει την αλήθεια, αυτές οι ειρωνείες

πίσω από κάθε χαμόγελο, η ψυχρή συμπόνια, η υποκρισία πίσω από κάθε σχόλιο! Το ξέρω, έχω τα πάντα, αλλά μπορεί να με καταλάβει κάποιος, να με καταλάβει για αυτό που είμαι; Όλη την ώρα είμαι στρυμωγμένη σε μία γωνία χωρίς να ξέρω ποιος είναι αυτός που με στριμώχνει! **(Φωνάζει κοιτάζοντας το πάτωμα)** ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ Ή ΚΑ...;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ: (Διακόπτει την σταγόνα της κανάτας)

Ηρέμησε!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

ΟΧΙ! Δεν θα ηρεμήσω! Δεν θα σωπάσω! Δεν έχεις βαρεθεί και εσύ; Δεν έχεις βαρεθεί να σου λένε τι θα είσαι, να σε εκμεταλλεύονται; Να σε κοιτάνε όλη την ώρα; Να σε χειρίζονται, να σου συμπεριφέρονται σαν να είσαι κάποιος άλλος;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Δεν έχει σημασία! Σώπα, σώπα θα σε ακούσουν!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ: (Φωνάζει κλαίγοντας)

Δεν με νοιάζει! Να με ακούσουν και τι θα πάθω, δηλαδή; Δεν είμαι κάποια άλλη, δεν θα μπορέσω να γίνω κάποια άλλη. Βαρέθηκα να μιλάω χωρίς φωνή. Οι λέξεις μου να είναι τόσο άχρωμες. Δεν είμαι εγώ! Είμαι πολύ μικρή για να είμαι κάποια άλλη. Γιατί δεν αποκτάς και εσύ φωνή!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ: (Κλαίει)

Γιατί εσύ έχεις τα πάντα και εγώ όχι! Γιατί και εγώ γεννήθηκα διαφορετική, αλλά έμενα οι φωνές μου είναι ένας λαβύρινθος και γιατί οι θάμνοι του για μένα έχουν αγκάθια. Όσο παραπατάω θα χτυπάω, δεν πρέπει να κάνω λάθη, δεν μπορώ να κάνω λάθη, γιατί όσοι ακολουθούν, θα παραπατάνε και θα χτυπάνε και αυτοί.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Δεν σε καταλαβαίνω.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Μοιάζουμε, αλλά δεν θα είμαστε ποτέ ίδιες. Γιατί όπως είπες και πριν εσύ έχεις τα πάντα και εγώ όχι! Όντως είμαι πολύ μικρή και επειδή είμαι πολύ μικρή δεν μπορώ να ρισκάρω αυτά τα λίγα, ελάχιστα που έχω, για κάτι που, μάλλον δεν θα ωφεληθεί ούτε και εμένα. Είμαι διαφορετική και μου φέρονται ακόμα πιο σκληρά από τους άλλους, αλλά δεν θα μπορέσω να ρισκάρω ό,τι έχω για λίγη άνεση στην δυστυχία μου.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Τότε..... τότε έλα μαζί μου! Μπορούμε! Έχουμε όλη τη ζωή μπροστά μας, ναι μπορεί να διαφέρουμε από τους άλλους αλλά αυτό δεν σημαίνει, πως θα πρέπει να μας φέρονται σαν να είμαστε ξένες και εμείς σταγόνες είμαστε. Πρέπει να ζήσουμε!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ: (Σκουπίζοντας τα δάκρυα της)

Δεν πάει έτσι! Εσύ μπορείς! Εγώ δεν θα μπορέσω ποτέ.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ: (Με ξαφνιασμένο ύφος)

Γιατί;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Γιατί εσύ έχεις τα πάντα και εγώ όχι.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Ψέματα! Αυτά είναι απλά δικαιολογίες, γιατί φοβάσαι. Είσαι δειλή!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Δεν είμαι. Απλά είμαι πολύ μικρή και δεν είναι ακόμα ώρα!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Δεν είναι ακόμα ώρα; Πάλι δεν σε καταλαβαίνω.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Δεν έχει έρθει ακόμα ώρα για να μας φερθούν όλοι δίκαια. Το σύστημα δεν είναι δυνατό για να αντέξει τέτοια αλλαγή.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Αλλαγή;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Ναι, δεν θα μπορέσει να αντέξει τέτοια πραγματικότητα. Ξέρει ότι υπάρχουμε και πρέπει κάτι να αλλάξει, αλλά δεν το αντέχει.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Ας το αντέξει και τι πρέπει να γίνει για να αλλάξει;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Πρέπει να φυσήξει ένας πολύ πιο δυνατός άνεμος. Πιο δυνατός και από αυτόν που θα με διώξει από αυτό το περβάζι. Τόσο δυνατός που θα τρελάνει όλες τις σταγόνες της βροχής και τα σύννεφα και θα μπορέσει να φτάσει μέχρι και τις κανάτες!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Στ' αλήθεια υπάρχει τέτοιος άνεμος;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Ναι, αλλά θα πάρει πολύ καιρό για να βρεθεί!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Γιατί;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Γιατί θα χρειαστεί πολλές από τις χρωματιστές φωνές σταγόνων όπως .....εσύ

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Γιατί όχι σταγόνων όπως εσύ;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Γιατί εσύ έχεις ό,τι χρειάζεσαι.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Και τι είναι αυτά που εγώ έχω και εσύ λες όλη την ώρα ότι δεν έχεις;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Χρόνο και χώρο.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Και εσύ έχεις και χρόνο και χώρο, είσαι ακόμα μικρή.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Χρόνο για να σκεφτώ και να αναρωτηθώ; Όχι δεν έχω. Χώρο για να καθίσω ήρεμα και να σκεφτώ. Όχι δεν έχω.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Τότε βρες!

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Δεν είναι τόσο εύκολο. Αν ξυπνήσουν κι άλλοι κάτι θα γίνει.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Από τι να ξυπνήσουν;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Από την χειμερία νάρκη τους.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ:

Αυτό θα πάρει καιρό, νομίζω οι αρκούδες κοιμούνται πολύ όταν πέφτουν σε αυτή τη χειμερία... όπως την είπες.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ:

Το ξέρω..... (περιμένει ένα λεπτό) Τώρα, θες να συνεχίσω εκείνο το νανούρισμα που είχα αρχίσει;

ΣΤΑΓΟΝΑ ΚΑΝΑΤΑΣ: (κουνάει καταφατικά το κεφάλι της)

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ: (με μια απαλή μελωδία αρχίζει να τραγουδάει από εκεί που είχε μείνει.

Στίχοι: Δημήτρης Αποστολάκης

Μουσική: Μιχάλης Σταυράκης

Τραγούδι: Χαΐνηδες(Μιχάλης Σταυρακάκης)

Σ' αυτό τον τόπο οι καιροί φέρνουν καταιγίδες

Μα σώζονται όταν ξεσπούν από καρδιές που αγαπούν

Τα όνειρα και οι ελπίδες

Κι είναι κραυγή και προσταγή και πάθος του χωμάτου

Απ' τον καρπό του άμα φας σα μεγαλώσεις να αφηφάς

Τα βέλη του θανάτου

Δώσε καρδιά μου στο παιδί τον πιο γλυκό σου χτύπο

Για να του κάνει συντροφιά μες σε βροχή και συννεφιά

Όταν εγώ θα λείπω.

(Την παίρνει μακριά ένα λευκό σεντόνι, που το κρατάνε δύο άνθρωποι ντυμένοι με μία λευκή φόρμα και ένα λευκό, κοντομάνικο μπλουζάκι όταν τραγουδάει τον τελευταίο στίχο: Όταν εγώ θα λείπω)

ΣΤΑΓΟΝΑ ΒΡΟΧΗΣ

(Βλέποντας την σταγόνα της βροχής να φεύγει, πέφτει απότομα στο έδαφος και αρχίζει να κλαίει)

ΤΕΛΟΣ